16. 1. 2002

ID: 15636

Lehkomyslné jednání zaměstnance

Lehkomyslné jednání zaměstnance je podle ustanovení § 191 odst. 2 písm. c) zák. práce samostatným důvodem pouze pro částečné zproštění se odpovědnosti.

Lehkomyslné jednání zaměstnance je podle ustanovení § 191 odst. 2 písm. c) zák. práce samostatným důvodem pouze pro částečné zproštění se odpovědnosti.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 8.1.2002, sp.zn. 21 Cdo 71/2001)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce M. A., zastoupeného advokátkou, proti žalované České republice – Ministerstvu obrany (Vojenskému úřadu pro právní zastupování) v Praze 6, nám. Svobody č. 471, o náhradu škody na zdraví, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 19 C 223/99, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. září 2000 č.j. 19 Co 355/2000-44, tak, že rozsudek městského soudu se zrušuje a věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaná zaplatila 47.512,50 Kč s 26% úrokem z prodlení od 17.9.1997 do zaplacení. Žalobu odůvodnil tím, že dne 31.5.1997 v době výkonu základní vojenské služby u vojenského útvaru 3928 S. utrpěl pádem z balkonu úraz - poškození zdraví, který lze podle jeho názoru „hodnotit ve smyslu ustanovení § 190 odst. 1 Zákoníku práce s přihlédnutím k § 206 odst. 2 Zákoníku práce jako úraz pracovní“, za jehož následky nese odpovědnost žalovaná (úraz si „nepřivodil svou opilostí ani jej nezpůsobil porušením právních povinností či ostatních předpisů k zajištění BOZP“). Žalobce proto požadoval, aby mu žalovaná zaplatila na náhradě za bolest 32.512,50 Kč a na náhradě za ztížení společenského uplatnění 15.000,- Kč.

Žalovaná namítala, že žalobce si úraz způsobil „v době plánovaného spánku, který v žádném případě nelze považovat za plnění pracovních úkolů“ (úkolů souvisejících s výkonem základní vojenské služby), když „v rozporu s denním řádem odešel z ložnice na balkon, kde v důsledku vlastní neopatrnosti přepadl přes zábradlí“.

Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem ze dne 16.3.2000 č.j. 19 C 223/99-21 žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a že „Českému státu se náhrada nákladů řízení nepřiznává“. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že v daném případě nelze poškození zdraví žalobce považovat za pracovní úraz („není dána věcná souvislost utrpěného úrazu žalobce s výkonem vojenské služby“), neboť k úrazu došlo „v době, kdy měl žalobce podle denního řádu velitele útvaru odpočívat“. Protože za této situace nebyl splněn jeden z předpokladů odpovědnosti zaměstnavatele

za škodu podle ustanovení § 190 odst. 1 zák. práce, žalovaná za úraz žalobce neodpovídá.

K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20.9.2000 č.j. 19 Co 355/2000-44 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení a že proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání. Podle názoru odvolacího soudu je třeba pojem „souvislost s plněním pracovních úkolů“ vykládat „se zřetelem k náplni základní vojenské služby“, během níž voják i v době odpočinku je povinen zdržovat se v objektu vojenského útvaru. Poškození na zdraví, které žalobce utrpěl dne 31.5.1997 „v době odpočinku v objektu kasáren“, proto na rozdíl od soudu prvního stupně posoudil jako pracovní úraz. Protože si však žalobce „počínal v rozporu s obvyklým způsobem chování“ a svým lehkomyslným jednáním zavdal příčinu k poškození svého zdraví (když „ani netvrdil, že by balkon, z něhož vypadl, měl jakékoliv technické závady“), dospěl odvolací soud k závěru, že žalovaná se ve smyslu ustanovení „§ 191 odst. 1 písm. c) zák. práce“ [správně § 191 odst. 2 písm. c) zák. práce] své odpovědnosti za škodu zprostila. Proti svému rozsudku připustil dovolání pro otázku zásadního právního významu, „za niž považuje příčinnou souvislost mezi poškozením zdraví vojáka při výkonu základní vojenské služby v době odpočinku s plněním pracovních úkolů“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání z důvodů uvedených v ustanovení § 241 odst. 3 písm. c) a d) o.s.ř. Vytkl odvolacímu soudu, že jeho závěr o tom, že se žalovaná z důvodu lehkomyslného jednání žalobce zcela zprostila své odpovědnosti za škodu vzniklou žalobci úrazem souvisejícím s výkonem základní vojenské služby (pracovním úrazem), není správný. Namítal, že „v dané věci nebyl proveden jediný důkaz, který by o lehkomyslném chování žalobce svědčil“, a navíc ani nebylo „věrohodně prokázáno, co bylo faktickou a bezprostřední příčinou úrazu“, což „s ohledem na časové okolnosti vzniku úrazu“ zřejmě ani nebude možné s určitostí zjistit. I kdyby se podařilo lehkomyslné jednání žalobce prokázat, nemohla by se žalovaná z tohoto důvodu zprostit své odpovědnosti zcela, ale - jak dovolatel zdůraznil - ve smyslu ustanovení § 191 odst. 2 písm. c) zák. práce pouze zčásti; žalobu by pak „nebylo možno zcela zamítnout, protože odst. 3 téhož ustanovení uvádí, že by žalovaná měla uhradit alespoň jednu třetinu škody“. Žalobce navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) věc projednal podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2000 - dále jen „o.s.ř.” (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony); po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), se nejprve zabýval otázkou, zda v posuzovaném případě je dovolání přípustné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Dovolání je přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu (s výjimkou rozsudků, kterými bylo vysloveno, že se manželství rozvádí, že je neplatné nebo že zde není), jestliže trpí vadami uvedenými v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. Dovolání je též přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé [§ 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř.]. Dovolání je přípustné také proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním

názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 238 odst. 1 písm. b) o.s.ř.]. Dovolání je rovněž přípustné proti rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, jímž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno, jestliže odvolací soud ve výroku rozhodnutí vyslovil, že dovolání je přípustné, protože jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu (§ 239 odst. 1 o.s.ř.).

Ustanovení § 239 odst. 1 o.s.ř. svěřuje odvolacímu soudu oprávnění založit přípustnost dovolání proti svému rozsudku, proti němuž by jinak dovolání nebylo přípustné, jen výjimečně, jde-li o řešení právních otázek (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, prohlášení přípustnosti dovolání neumožňují) a za výslovného předpokladu, že jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu. Právním posouzením se rozumí činnost soudu, při níž aplikuje konkrétní právní normu na zjištěný skutkový stav, tedy kdy soud dovozuje ze skutkového zjištění (skutkové podstaty), jaká mají účastníci podle příslušného právního předpisu práva a povinnosti; jde tedy o to, zda byl použit správný právní předpis a zda byl správně vyložen.

Rozhodne-li odvolací soud, že dovolání je přípustné, není tím založena přípustnost dovolání proti jeho rozsudku ve věci samé bez dalšího. Dovolání proti takovémuto rozsudku je přípustné jen tehdy, jestliže bylo podáno z důvodu uvedeného v ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř.; pro jiné dovolací důvody přípustnost dovolání - jak vyplývá z výše uvedeného - nebyla a podle ustanovení § 239 odst. 1 o.s.ř. ani nemohla být založena. V případě, že odvolací soud neshledal celý svůj rozsudek po právní stránce za zásadně významný a že proto přípustnost dovolání vyslovil (přímo ve výroku rozsudku nebo ve výroku rozsudku vykládaném v souvislosti s jeho odůvodněním) pro určitou právní otázku, je přípustnost dovolání založena z dovolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř., ale zároveň pouze z důvodu právní otázky odvolacím soudem označené; uvedený závěr plně odpovídá povaze oprávnění odvolacího soudu, který návrhu na vyslovení přípustnost dovolání vyhovět může, ale nemusí, přičemž jeho úvaha, v jakém rozsahu (tj. z důvodu jaké právní otázky) považuje své rozhodnutí za zásadní po stránce právní, nepodléhá ze strany dovolacího soudu žádnému přezkoumání.

V posuzovaném případě odvolací soud připustil dovolání proti svému potvrzujícímu rozsudku - jak vyplývá z jeho odůvodnění - pro otázku zásadního právního významu, „za niž považuje příčinnou souvislost mezi poškozením zdraví vojáka při výkonu základní vojenské služby v době odpočinku s plněním pracovních úkolů“. Žalobce však v dovolání podrobuje kritice závěr odvolacího soudu o tom, že se žalovaná své odpovědnosti za škodu vzniklou žalobci úrazem souvisejícím s výkonem základní vojenské služby zcela zprostila. Žalobce tedy napadá dovoláním potvrzující rozsudek odvolacího soudu z jiného důvodu (ohledně jiné právní otázky), než pro který odvolací soud dovolání připustil, neboť v posouzení právní otázky, pro niž jedině byla přípustnost dovolání výrokem odvolacího soudu založena, se dovolatel s odvolacím soudem „ztotožňuje“. Protože ustanovení § 239 odst. 1 o.s.ř. úvahu o tom, v jakém rozsahu bude rozhodnutí považováno za právně zásadně významné a vymezení otázky, pro kterou bude přípustnost dovolání vyslovena, přenechává pouze odvolacímu soudu, není dovolání žalobce podané z jiného důvodu, než pro který odvolací soud přípustnost dovolání vyslovil, podle ustanovení § 239 odst. 1 o.s.ř. přípustné.

Protože ustanovení § 239 odst. 1 o.s.ř. přípustnost dovolání v dané věci nezakládá a protože dovolatel netvrdí (a ani z obsahu spisu nevyplývá), že by rozsudek odvolacího soudu trpěl některou z vad uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř., a protože žalobce v odvolacím řízení pro případ potvrzení rozsudku soudu prvního stupně učinil návrh, aby odvolací soud připustil dovolání proti svému rozsudku, může být přípustnost dovolání v této věci založena jen při splnění předpokladů

uvedených v ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř.

Podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku nebo před vyhlášením (vydáním) usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

Dovolání může být rovněž podle tohoto ustanovení přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, přípustnost dovolání neumožňují) a jde-li zároveň o právní otázku zásadního významu. Právním posouzením je - jak uvedeno již výše - činnost, při níž soud aplikuje konkrétní právní normu na zjištěný skutkový stav, tedy dovozuje ze skutkového zjištění (skutkové podstaty), jaká mají účastníci podle příslušného právního předpisu práva a povinnosti. Při aplikaci práva jde tedy o to, zda byl použit správný právní předpis a zda byl také správně vyložen.

O rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadního významu se nejedná již tehdy, jestliže odvolací soud posuzoval právní otázku, která v projednávané věci měla pro rozhodnutí ve věci zásadní význam (tedy nešlo o posouzení takové právní otázky, které pro rozhodnutí věci nebylo určující). Rozhodnutí odvolacího soudu musí současně mít po právní stránce zásadní význam z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (mající obecný dopad na případy obdobné povahy). Rozhodnutí odvolacího soudu má z tohoto pohledu zásadní význam zpravidla tehdy, jestliže řeší takovou právní otázku, která judikaturou vyšších soudů (tj. dovolacího soudu a odvolacích soudů) nebyla vyřešena nebo jejíž výklad se v judikatuře těchto soudů dosud neustálil (vyšší soudy při svém rozhodování řeší takovou otázku rozdílně, takže nelze hovořit o ustálené judikatuře), nebo jestliže odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je řešena v konstantní judikatuře vyšších soudů, popřípadě v rozhodnutí nižšího soudu, které bylo vyššími soudy přijato a za účelem sjednocení judikatury uveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek [rozhodnutí odvolacího soudu představuje v tomto směru odlišné („nové“) řešení této právní otázky]. Za otázku zásadního významu však nelze považovat takovou otázku, která byla odvolacím soudem vyřešena konformně (souladně) s dosavadní soudní praxí.

Protože postupem podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. může být dovolání připuštěno jen pro řešení právních otázek, je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu, nevyhověl-li odvolací soud jeho návrhu na vyslovení přípustnosti dovolání, jen z důvodu uvedeného v ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. Dovolací důvod podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c) o.s.ř., který žalobce rovněž uplatňuje, neslouží k řešení právních otázek, ale nápravě případného pochybení, spočívajícího v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování; k přezkoumání rozsudku odvolacího soudu z tohoto důvodu tedy nemůže být přípustnost dovolání založena podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. Právní otázky tímto dovolacím důvodem vymezené současně musí mít - jak plyne ze shora uvedeného - zásadní význam, neboť jen taková právní otázka, která byla pro rozhodnutí věci určující, může vést k závěru o splnění předpokladů přípustnosti dovolání podle ustanovení § 239 odst.2 o.s.ř.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. přitom není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam; přípustnost

dovolání nastává tehdy, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V posuzovaném případě žalobce - jak vyplývá z obsahu dovolání - spatřuje zásadní právní význam rozsudku odvolacího soudu v tom, jak řeší právní otázku liberace žalované z její odpovědnosti za škodu vzniklou žalobci v důsledku pracovního úrazu ze dne 31.5.1997 (úrazem souvisejícím s výkonem základní vojenské služby). Z odůvodnění napadeného rozsudku se podává, že posouzení této právní otázky není konformní se zákonnou úpravou odpovědnosti za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání. Protože posouzení této otázky bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu z tohoto hlediska rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání je v tomto směru podle ustanovení § 239 odst.2 o.s.ř. přípustné.

Projednávanou věc je třeba posuzovat - s ohledem na to, že k úrazu (poškození na zdraví) žalobce došlo v květnu 1997 - podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. 88/1968 Sb., č. 153/1969 Sb., č. 100/1970 Sb., č. 20/1975 Sb., č. 72/1982 Sb., č. 111/1984 Sb., č. 22/1985 Sb., č. 52/1987 Sb., č. 98/1987 Sb., č. 188/1988 Sb., č. 3/1991 Sb., č. 297/1991 Sb., č. 231/1992 Sb., č. 264/1992 Sb., č. 590/1992 Sb., č. 37/1993 Sb., č. 74/1994 Sb., č. 118/1995 Sb., č. 287/1995 Sb. a č. 138/1996 Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 30.9.1999 (dále jen „zák. práce“).

Podle ustanovení § 4 zák. práce se na příslušníky ozbrojených sil v činné službě zákoník práce vztahuje, jen pokud to výslovně stanoví nebo pokud to stanoví zvláštní předpisy.

Podle ustanovení § 206 odst. 2 zák. práce se ustanovení § 187 až 205c vztahují též na příslušníky ozbrojených sil v činné službě.

Podle ustanovení § 190 odst. 1 zák. práce došlo-li u zaměstnance při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním k poškození na zdraví nebo k jeho smrti úrazem (pracovní úraz), odpovídá za škodu tím vzniklou zaměstnavatel, u něhož byl zaměstnanec v době úrazu v pracovním poměru.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno (správnost skutkových zjištění v tomto směru dovolatel nenapadá), že žalobce od května 1997 vykonával základní vojenskou službu u VÚ S. Dne 30.5.1997 v odpoledních hodinách odešel na vycházku, v restauraci vypil několik desetistupňových piv, z vycházky se vrátil okolo 22.15 hod. Okolo 22.30 hod. byl spatřen, jak stojí na balkoně budovy (poddůstojnické školy), v níž byl se svou jednotkou ubytován, mezi 5.00 a 6.00 hodinou ranní dne 31.5.1997 byl nalezen, oblečen ve vojenské uniformě, pod tímto balkonem v bezvědomí v kritickém stavu s četnými poraněními. Podle protokolu o úrazu č. 4/93/148 žalobce „velmi pravděpodobně“ spadl z balkonu z výšky asi 7 metrů.

S názorem, že se žalovaná zprostila zcela své odpovědnosti za škodu vzniklou žalobci tímto úrazem „(§ 191 odst. 1 písm. c) zák. práce)“ proto, že si „v rozporu s obvyklým způsobem chování“ počínal lehkomyslně, dovolací soud nesouhlasí.

Zaměstnavatel, který odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou pracovním úrazem ve smyslu ustanovení § 190 odst. 1 zák. práce bez zřetele na vlastní zavinění nebo porušení právních předpisů, se zprostí odpovědnosti zcela, prokáže-li, že škoda byla způsobena tím, že postižený zaměstnanec svým zaviněním porušil právní nebo ostatní předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci nebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ačkoliv s nimi byl řádně seznámen a jejich znalost a dodržování byly soustavně vyžadovány a kontrolovány [§ 191 odst. 1 písm. a) zák. práce], nebo škodu si přivodil postižený zaměstnanec svou opilostí nebo v důsledku zneužití jiných návykových látek a zaměstnavatel nemohl škodě zabránit [§ 191 odst. 1 písm. b) zák. práce], a to za společného předpokladu, že tyto skutečnosti byly jedinou příčinou škody.

Podle ustanovení § 191 odst. 2 zák. práce zaměstnavatel se zprostí odpovědnosti zčásti, prokáže-li, že
a) postižený zaměstnanec porušil svým zaviněním právní nebo ostatní předpisy nebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ačkoliv s nimi byl řádně seznámen, a že toto porušení bylo jednou z příčin škody,
b) jednou z příčin škody byla opilost postiženého zaměstnance nebo zneužití jiných návykových látek postiženým zaměstnancem,
c)zaměstnanci vznikla škoda proto, že si počínal v rozporu s obvyklým způsobem chování tak, že je zřejmé, že ač neporušil právní nebo ostatní předpisy nebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, jednal lehkomyslně a musel si při tom být vzhledem ke své kvalifikaci a zkušenostem vědom, že si může přivodit újmu na zdraví.

V ustanovení § 191 zák. práce jsou promítnuty zásady tzv. objektivní odpovědnosti zaměstnavatele, jejichž společným jmenovatelem je, že zaměstnavatel je povinen prokázat všechny skutečnosti, jichž se dovolává jako důvodů pro částečné nebo úplné zproštění odpovědnosti. Protože výčet tzv. liberačních důvodů je taxativní a nelze jej rozšiřovat, je již z tohoto důvodu nesprávný závěr odvolacího soudu, že se žalovaná v důsledku lehkomyslného jednání žalobce zcela zprostila své odpovědnosti, neboť ustanovení § 191 odst. 1 zák. práce tuto možnost nepřipouští.

Lehkomyslné jednání zaměstnance je podle ustanovení § 191 odst. 2 písm. c) zák. práce samostatným důvodem pouze pro částečné zproštění se odpovědnosti. Jedná se o případy, kdy způsob jednání zaměstnance při určitém pracovním úkonu neupravuje žádný bezpečnostní předpis, pravidlo nebo pokyn, kdy se však zaměstnavatel může zprostit částečně odpovědnosti, prokáže-li, že jednání zaměstnance lze charakterizovat jako nebezpečné riskování nebo hazardérství, kdy si zaměstnanec vzhledem ke konkrétní časové i místní situaci na pracovišti počíná způsobem, při němž vědomě podstupuje riziko hrozícího nebezpečí újmy na zdraví. Na rozdíl od běžné neopatrnosti a jednání vyplývajícího z rizika práce, o kterých zákon (srov. § 191 odst. 5 zák. práce) stanoví výslovně, že je za lehkomyslné jednání nelze považovat, se pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 191 odst. 2 písm. c) zák. práce vyžaduje tzv. kvalifikovaná lehkomyslnost (zaměstnanec věděl anebo vzhledem ke své kvalifikaci a zkušenostem musel vědět, že si svým jednáním může přivodit úraz nebo nemoc z povolání). Přitom další podmínkou, která musí být splněna současně (i když by jednání zaměstnance bylo možno kvalifikovat jako riskantní nebo hazardní), je, aby šlo o způsob činnosti, který je v rozporu s obvyklým způsobem chování zaměstnanců, kdy tedy nejde o činnost, kterou zaměstnavatel trpí nebo toleruje (srov. rozsudek býv. Nejvyššího soudu ze dne 30.5.1969 sp. zn. 7 Cz 22/69, uveřejněný pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek roč. 1970, a závěry Nejvyššího soudu ČSR sp. zn. Cpj 37/74, uveřejněné pod č. 11 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek roč. 1976, str. 41 a násl.).

V posuzované věci odvolací soud, aniž se zabýval možností jiných liberačních důvodů, založil své rozhodnutí výlučně na závěru, že jednání žalobce, které mělo být příčinou jeho poškození zdraví pracovním úrazem, vykazovalo „v rozporu s obvyklým způsobem chování“ znaky vědomého riskování a hazardérství a že se tedy vzhledem k tomuto lehkomyslnému jednání žalobce žalovaná své odpovědnosti zprostila. Vedle toho (jak již bylo uvedeno výše), že tzv. lehkomyslné jednání může být důvodem pouze pro částečné zproštění se objektivní odpovědnosti za pracovní úraz, je třeba dovolateli přisvědčit i v tom, že dospěl-li odvolací soud k uvedenému závěru, pak ponechal stranou svých úvah, že podle ustanovení § 191 odst. 3 zák. práce, zprostí-li se zaměstnavatel odpovědnosti zčásti (odstavec 2), určí se část škody, kterou nese zaměstnanec, podle míry jeho zavinění; v případě uvedeném v odstavci 2 písm. c) uhradí však zaměstnavatel alespoň jednu třetinu škody.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nejvyšší soud České republiky jej proto podle ustanovení § 243 odst. 1, části věty za středníkem o.s.ř. zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení (§ 243 odst. 1, část věty za středníkem, § 243b odst. 2, věta první o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Náhrada škody zaměstnancem
- Plat
- Doručování
- Pracovní smlouva
- Bezpečnost a ochrana zdraví při práci
- Konzumace alkoholu na pracovišti (exkluzivně pro předplatitele)
- Překvapivé skutkové posouzení
- Pracovněprávní vztahy (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada za ztrátu na výdělku (exkluzivně pro předplatitele)
- Pracovní poměr (exkluzivně pro předplatitele)
- Mzda (exkluzivně pro předplatitele)